

РИЧАРД МАТИСЪН ДОСАДНАТА МУХА

Превод от английски: Любомир Найденов, 1998

chitanka.info

Една муха кацна върху бюрото на господин Пресман, на няколко сантиметра от дясната му ръка.

Той автоматично махна да я пропъди и мухата отлетя.

Пресман продължи внимателно да чете договора. После се сепна, вдигна рязко лявата си ръка, издърпа ръкава на ризата, погледна часовника. Дванайсет и тринайсет. Онова говедо Мастърс пак закъсняваше — типично за него. „Парите са мои, Пресман! Ще чакаш...“

Е, да, така е в живота.

Пресман остави химикалката, разтърка тила си. Болката го накара да се намръщи. Дали не се задаваше нова мигрена? Май трябваше да глътне нов аспирин.

Смехът му прозвуча като дрезгава кашлица. Не, не можеше да си позволи никакви шеги със здравето. Кръвта му сигурно бе станала на вода след цялото това индустриално количество аспирин, което беше погълнал през последните седмици.

Пресман леко въздъхна, затвори очи. Разтърка клепачи.

„Побързай, Мастърс! Къде се бавиш, проклетнико?“

Нещо пролази по дясната му китка, спусна се надолу. Той се сепна, отвори очи точно навреме, за да види как мухата отлита от ръката му за втори път и изчезва.

„Гадост!“ — измърмори господин Пресман.

Завъртя високия фотьойл към прозореца. И веднага я фиксира. Мухата бе кацнала точно срещу него — на перваза.

На пръв поглед изглеждаше неподвижна. После, необезпокоявана от втренчения, настойчив поглед на Пресман, тя започна да търка и заглажда крачета.

„Гадост! — пак си помисли Пресман. — Всичко по нея и в нея бъка от микроби!...“

Той машинално потри с погнуса горната част на дясната си ръка.

Отново впи поглед в часовника. Почти дванайсет и четвърт.

„Значи, разбираме се точно на обяд!“ — избоботи в съзнанието му басовият глас на Мастърс.

„Браво, Ед! На обяд!... Ти какво, подиграваш ли ми се или...?“

Пресман отново се вторачи в мухата, пропъзляла в полезрението му. Запита се дали в момента тя осъзнаваше, че някой я наблюдава? Спомни си, че тези насекоми не виждаха по същия начин като хората.

Съставно око. Терминът изплува в съзнанието му. Пресман нерадостно се усмихна. Остатъци от началните курсове по биология. Шестоъгълни фасетки. По четири хиляди за всяко око. Значи общо — осем хиляди. Е, никак не бе чудно, че човек трудно можеше да ги изненада.

Някой дискретно почука на вратата. Пресман извъртя фотъйола. Мухата отлетя.

Дорийн подаде глава в пролуката.

— Отивам на обяд, господин Пресман!

Пресман кимна. Вратата тъкмо се затваряше, когато отново широко се разтвори, след като той върна с въпрос секретарката си:

— Мастърс не се ли е обаждал за срещата ни?

— Не, господине, не се е обаждал.

Пресман въздъхна. Нещо започна да го стяга в сърдечната област.

— Аз може би няма да обядвам...

Дорийн му се усмихна мило и тихо затвори вратата.

„Нали и без това трябва да смъкна някой и друг килограм...“ — помисли си Пресман, представяйки си едрите твърди гърди на Дорийн, издули почти прозрачната ѝ блузка.

Тежка топка в стомаха му го запревива, накара го да смръщи от болка лице. Може би все пак щеше да му се отрази добре ако хапнеше нещо? Какво като го мъчеха киселини, поне за малко щеше да потуши болките...

Пресман тръсна глава. Стисна химикалката и отново се вгълби в договора на Бейкър. Поне това можеше да направи — да свърши нещо полезно, докато чака пристигането на оня тъпанар Мастърс.

Мухата бръмна току пред очите му и отново се разположи на бюрото. Беше забравил за нея.

„Пръждосвай се оттука!“ — изсъска тихичко той, като замахна с опакото на ръката. Мухата се понесе тежко и плавно като кораб в открито, тихо море.

„И ме остави на мира, досадно чудовище! *Намери си някое кошче и се заври в него, там ти е мястото!*“

Опита да се концентрира върху договора, ала нов спазъм го сви в стомаха. Лицето му се изопна от болка. Не, това хич не беше на хубаво!

Пресман се облегна назад. Погледът му се спря на хладилника-бар в отсрещния край на стаята.

„Чаша мляко... — подшушна му някакъв глас. — Ще уталожите бунтуващите се вътрешности!...“

Тъкмо отместваше фотъойла назад, за да стане, когато забеляза как мухата с пикиращ полет кацна върху ослепително белите листа на договора.

„Така, така, почети малко...“ — промърмори той, докато се измъкваше иззад бюрото.

Отиде до хладилника и извади отвътре половин пинта^[1] мляко. Не успя да изчовърка с нокът капачето, наложи се да го разкъса. Взе чаша от барчето и пълнейки я над мивката, разплиска половината от мазната течност през разкъсания отвор.

„Мътните да го вземат! — заскърца със зъби. — Как ги правят тия кутии... Нищо не върви в тоя свят, всичко отива към разруха...“

Като се върна при бюрото забеляза, че мухата още почиваше върху договора, търкайки отново крачетата.

„Значи дори и не се притесняваш да си вършиш работата отгоре... — каза ѝ наум. — А това, тъпа мушице, вече е прекалено!“

Пресман отново се намести във фотъойла. Мухата я нямаше.

„Мътните да ги вземат, колко бързо хвърчат тия гадини!“

Отпи глътка мляко, остави внимателно чашата. Бърз поглед към часовника. „Мръсник си ти, Мастърс! Какви ги мотаеш? Язва хванах тук да те чакам!“

Грабна химикала с намерението пак да се съсредоточи в четене, после ядно го тръсна на бюрото. Не можеше да се концентрира. Стисна чашата с мляко, извъртя се с фотъойла към прозореца. Болката в главата набъбваше. Той отпи нова глътка, зарея замечтан поглед над града, ширнал се пред него.

„Сивота! — помисли си. — Тъга, мъка, печал... Какво обезличаване!“

— Точно като моето безлично съществуване... — чу се после да произнася.

За пореден път разтри тила си, стискайки зъби.

„Вратните ви мускули трябва малко да се пораздвижат, Рой — сухо отекна в съзнанието му гласът на доктор Кирби. — Размачквайте ги, правете някакви упражнения... Иначе ще атрофират...“

— Благодаря ви, доктор Кирби — измънка Пресман.

Плесна гневно с длан дясното си коляно, където мухата току-що бе кацнала. Остра болка мигновено го срязва в главата. За кой ли път този ден. Пресман отново изстена.

Постепенно болката го отпусна. Той се извъртя с лице към бюрото и остави чашата. Като че ли най-добре беше да се откаже да чака Мастърс.

„В крайна сметка — замисли се, — едва ли някого щеше да го е грижа толкова за смешната сделка от двеста хиляди долара...“

Пресман затвори очи. Само да можеше да...

Тръсна ядосано дясната ръка в момента, в който мухата го полази по дланта, опитвайки да се намести и там да си свърши работата. Клепачите му се отхлупиха, опита се да я стрелне, да я засмуче с поглед, но мухата отдавна я нямаше.

— *Гадост!* — изръмжа. — *Ще те...*

Пресман мразеше мухите. Винаги ги бе мразил. Мръсни, досадни същества! Пъплеха върху всякакви гадории, а после с цялото си нахалство се наместваха да пълзят и върху салатата ви с рокфор...

„Какво ти става? — сепна се той мислено. — Успокой се, опитай се да се овладееш!“

Погледна към чашата с мляко. Дали да не пусне вътре две хапчета Алка Селцър? Да се порадва на издуващите се млечни балони? Специален коктейл за преуморени служители!

Мухата неусетно се бе настанила до чашата. Пресман я загледа мрачно.

А после озарението го споходи.

Трябваше на всяка цена да я убие!

Той внимателно си пое дълбоко въздух. Не искаше да я подплаши. Странно. Досега бе наблюдавал ципокрилото с известна доза любопитство, без някакво по-конкретно намерение. Естествено, беше погълнат от по-важни проблеми — обидното закъснение на Мастърс, договорът с Бейкър, болките... Едва сега осъзна, че му се налагаше да отстъпи пред неоспоримия факт.

Защото тази муха започваше съвсем настойчиво и неоспоримо да му досажда!

Чудна работа!

— Госпожо Муха, настана вашият час! — заяви ѝ той. — Трябва да приемете кротко вашата смърт!

Огледа се. Какво оръжие да избере? Развеселено се изкиска, когато погледът му спря на договора с Бейкър. Щеше да свърши отлична работа. Представи си какви чупки щяха да изпишат гъстите вежди на Бейкър при вида на размазаните вътрешности на ципокрилото и пръските кръв, зацапали *Параграф Трети на Член Първи...*

Не, по-добре да не дърпа дявола за опашката. Нека не е с договора на Бейкър!

Задебна мухата.

„Отлитат заднешком! — спомни си той още някои нещица от началните курсове. — Така че ще трябва да я ударя отзад в момента, в който си надига задника да полети!“

Пресман стисна зъби, намръщи се. Не. Сега не. Мухата беше прекалено близо до чашата. Рискуваше да я счупи, да я разбие на парчета и да оплеска в мляко всичко по бюрото, да съсипе договора. Не, благодаря.

Пресман отново затвори очи. Искеше да обмисли спокойно плана за атака. Ловецът трябваше да бъде много по-хитър от преследвания. И много по-търпелив. Той протегна дясната си ръка към мухата, щракна с пръсти. Мухата веднага отлетя. Истинско разочарование завладя Пресман. Постара се някак си да го превъзмогне.

„*Пак ще се върне!*“ — успокои се.

Сгуши се във фотъойла и зачака.

„*Великият Бледолик Ловец се бе спотаил сред високите прерийни треви и и присвил зорки очи, дебнеше с готово за стрелба оръжие.*“

Споменът, долетял през времето от прочетените преди години индиански романи, го накара да се изкикоти.

Мухата беше изчезнала, никъде не се виждаше. Пресман навъси вежди. Погледна часовника...

— Мамка му стара! — не можа да се сдържи.

Беше почти дванайсет и половина. Трябваше да помоли Дорийн да се обади в кантората на Мастърс малко преди обяд, да провери дали ще потвърдят оттам срещата.

Изненада се, че от известно време е приковал поглед в снимките, гледащи го от срещуположния край на бюрото — Бренда, Лори, Кен.

Бръкна в джоба на самото, потърси пакета цигари. Беше му останала само една. Поредният забит пирон в капака на неговия ковчег, поредната димяща отрова... Той запали цигарата, всмукна дълбоко дима, смачка на топка пакета, запокити го в коша. Изпускайки кълбенцата бели къдели, бавно извъртя глава. Опита се да намери мухата. Къде се бе дянала, пущината? Нима се криеше от него? Нима искаше да стане по-ниска от тревите и по-тиха от водите? Осъзнаваше ли ставащото?

Ами ако беше бременна? С пълна утроба яйца? Господи!

Значи трябваше на всяка цена да я убие! На всяка цена трябваше да попречи на десетките, на *стотиците* ларви (а сигурно бяха и повече, много повече!) да омърсят и съсипят бюрото му. Вече си представяше мокета и плюшените завеси плъпнали в червеи...

Нещо в гърлото му се надигна, димът го задави, едва можа да се овладее и да не повърне.

Погледът му отново се върна на снимките. Странно — от толкова време (от векове, може би?) бяха на бюрото му, а той едва сега ги забелязваше. Стояха си там като някакъв фон, все едно ги нямаше. Аксесоари, част от декора. Но сега бе втренчил поглед в тях, почти учуден, че ги вижда.

Загледа Бренда. Четиридесет и еднагодишна, рижа (нещо, за което трябваше да благодари повече на багрилата, отколкото на природата!), метър и шейсет и пет, седемдесет и пет килограма, угоена май повечко, отколкото бе необходимо (за това също трябваше да й намекне по най-деликатния начин, но дори и да го стореше, кой ли щеше да го чуе?)... Да-а-а, само развалини бяха останали от това нейно великолепно лице, което го бе карало да подлудява преди повече от осемнайсет години. А сега се бе променило — сякаш бе станало по-прикрито, добило бе намусено и винаги кисело изражение.

Той раздразнено се огледа още веднъж.

— Къде си се спотаила, мръснице? — подхвърли на невидимата муха. — Няма да ми се изплъзнеш, въобще и не си го помисляй! Така че да преставаме с играта на криеница и *кацай*, мътните да те вземат!

Затвори очи. Лицето му отново се сгърчи. Мигрената пак го замъчи. „Глупава работа! Кога ли нещо ще е наред!“

Издърпа горното чекмедже на бюрото. Извади флакончето с аспирина, отпуши го, изтръска в шепата си последните две хапчета.

Нима вече изпразни и този флакон?

Прокара аспирина с глътка мляко, остави чашата.

„Аха, ето че вече имаме средствата...“ — досети се.

Топна крайчеца на показалеца в чашата, а след това го долепи лекичко до повърхността на бюрото. На плота остана капчица мляко. „Така, това ще е за примамка!“

Пак се отпусна назад и се сгуши във фотьойла.

„Предай се, мръсно насекомо! Нямаш никакви шансове да оцелееш, свършено е с тебе! Е, ако ти е било писано, след двайсетина секунди ще можеш пак да полетиш, но едва ли...“

Пресман глътна хладния дим, закашля се, устата и гърлото му пламнаха.

После, обзет от внезапна ярост, той размаза цигарата в пепелника, превръщайки я в месиво от разнищен тютюн и смачкана хартия.

— По-скоро аз ще те размажа, отколкото ти да ме унищожиш! — измърмори й злобно.

Затърси мухата с очи. Нямаше никаква следа от ципокрилото.

„Е, аз мога и да почакам, глупава гадина! Аз имам мозък, а ти имаш само лайна по крилата, газииш в изпразнения... Да, за мен няма проблеми, ти си проблемът! И аз ще те отстраня! Бъди сигурна, че с тебе е свършено!...“

Погледът му се върна на снимката на Бренда.

Господи, какво безлично съществуване водеше горката му женица! „Защо пък, нали разполага с времето си!“ — саркастично й се присмя. Господ му беше свидетел, тя самата никога не пропускаше да му го напомня:

„Аз разполагам с времето си, Рой! Ще правя, каквото си искам!“

Сякаш бракът им се беше оказал двайсетгодишен затвор!

Запита се дали жена му си няма любовник. Да, за такива неща време не й липсваше, ако предположеше, че тя може да открадне няколко Безценни Омайни Мига и да ги сподели с някой женкар, каквито се моткаха навсякъде из града — с лопата да ги ринеш! И всичките от един дол дренки — тъпанари!

После премести погледа си на снимката на Лори.

„В това лице трябва да се въведе известен порядък!“ — замисли се с горчивина.

Снимката на Лори-Ан беше от времето, когато тринайсетгодишна тя все още беше момиченцето на тати, сладичкото ангелче, любовта му. Лори-Ан преди да подхване висшето, преди да я посветят в тайнствата на секса и... (тук Пресман се начумери), преди да направи първия си аборт. Преди да се превърне в този сприхав и кисел призрак, който сега тътрузеше крака из къщата с ненавистно изражение... Сякаш целия свят ѝ бе крив за нейните неволи! Да-а-а, от онова ангелско личице не бе останал и помен, днес то дори не беше красиво!...

И Кен.

Пресман със злоба загледа снимката на сина си. Пълен неудачник. Абсолютен галфон! Конфискувана шофьорска книжка и очертаващ се процес заради катастрофа и шофиране в пияно състояние, анулирани осигуровки, наркотици... Какво още? Бързо преминалата му страст към марихуаната? С какви ли лайна се замайваше сега? Кокаин? Онази жлъчна енергия, която кипеше у него, май по-скоро се дължеше на бялата химия, отколкото на природата... Отдавна бе минало времето, когато с Кен все пак поддържаха някакъв диалог. Вече дори и не се поглеждаха.

„Мамка му стара, има ли нещо, което да ми върви в живота?“

Някаква твар се стрелна пред погледа му, навлезе в зрителното му поле. Мухата отново кацна върху бюрото. Този път Пресман не се поколеба. С рязко извъртане на китката той удари с проспекта по плота. Но още докато удряше разбра, че не я беше улучил. Мухата беше отлетяла секунда преди той да стовари проспекта върху бюрото.

— Гадост! — изръмжа Пресман.

Завъртя глава, затърси наново мухата.

Видя я. Беше кацнала на ръба на бюрото. Пресман леко се изправи на крака, зае позиция.

„Добре, скъпичка, много добре!“

Надигна леко проспекта, като се постара да не извършва резки движения.

„Пригответи се да умреш, Муха Проклета! Едно, две...“

— Три! — почти изкрещя той, вложил цялата си енергия в удара. Листата изплющяха.

— Сега вече те улучих! — изригна ликуващо през зъби.

Огледа бюрото. Усмивката му изстина.

„Една секунда само!“ — бликна някакво злобно гласче в съзнанието му. Той огледа обратната страна на проспекта. Нямаше нищо. Нито размазана твар, нито кърваво петънце.

„Как можах да я изпусна? — заскърца със зъби. — Дявол да ме вземе, как можах да не улуча?“

Лицето му се стърчи. Болките в корема се подновиха. Сякаш хиляди настървени дяволчета с бръснач разрязваха вътрешностите му. „Мили Боже!“ — замънка, а може би само си го помисли. Болката не му позволяваше да разсъждава. Той притвори клепачи. Като капак мигрената го стегна за слепоочията. Той задиша учестено, не можеше да си поеме въздух.

Отвори очи. Видя я. Веднага.

Мухата царствено се бе разположила върху бюрото, съвсем близо до капчицата мляко, оставена за примамка. С разкривена физиономия той отново удари, като за малко не събори чашата. Не улучи и мухата. За миг я изгуби от поглед, но само след секунда мухата отново пикира и пак кацна почти на същото място. „Тъпо животинче — заскърца той със зъби. — *Ти с мен ли ще си играеш? Такива ли ги вършите във вашия лайнян свят?* Тренирате изплъзване от удари! Досаждане на Висши Кадри из канторите! Велико Удоволствие за Мухите! Хм, ще видим кой кого!“

Той нави на по-твърдо руло листата на проспекта, стисна ги поздравно. Този път не трябваше да избързва. Да вложи малко хитрост... Малко повече коварство. Бавно, с безкрайно съсредоточаване надигна рулото.

„Ловецът повдигна оръжието си ...“ — подсказа му паметта.

„Тихо!“ — изрева ѝ наум. Мухата не трепваше.

„Дали ме наблюдава какво правя? Може ли да ме види и да осъзнае какво ѝ готвя? Дали скапаното ѝ мозъче предварително ми се подиграва?“

Проспектът изплющя по плота, ударът отекна сухо като изстрел. Пропуск. Мъничко встрани. И твърде късно. Мухата беше отлетяла.

— Мамка ти! — избликна той. — Скапана муха! Ще те размажа!

Заозърта се на всички страни. Затърси я. Едри капки пот натежаха по челото му.

После я фиксира. Беше кацнала на перваза на прозореца. Пресман се хвърли напред, гмурна се във въздуха, замахвайки с ръка. Пропусна. Мухата кацна пак върху бюрото. Той поднови атаката, блъсна чашата. Тя се преобърна, отърколи се до ръба и преди да падне звучно на пода, заля в мляко всичко отгоре.

— Маmicата ти!

Приведен напред, Пресман застина. Подпря се с ръце о бюрото, опита да се успокои. Слепоочията му пулсираха. В главата му кънтяха удари, сякаш някой бе положил в черепната му кутия огромен ковашки мях, който с бясна скорост се издуваше и разпускаше. Някакво подобие на въздишка се изтръгна от устните му. Болките в стомаха го изгаряха. Пресман се свлече във фотъойла.

„*Овладей се!*“ — помъчи да се съвземе. Затвори очи, но и това не помогна. Дишането му продължаваше да е накъсано.

„*Само това ми остава сега — сърдечна криза!* — не можеше да повярва. — *А може би тъкмо сърдечната криза щеше веднъж завинаги да оправи нещата?*“ И тогава край с оня дрисльо, Мастърс! Поне да беше дошъл навреме, съвсем друго щеше да е...

Пресман преглътна мъчително. „*Боже колко ми е пресъхнало гърлото!*“ Сякаш гълташе пясък. Отвори очи, потърси чашата с мляко. „*Вече не е там, глупако! Преди малко я катурна на земята и оплеска всичко!*“ Дали не трябваше да я вдигне и да попие мокета? Майната му! Дорийн щеше да оправи. Боже, какви гърди имаше това момиче!

— О, не! — изстена.

Локвички мляко засъхваха върху договора на Бейкър. Той бързо издърпа кърпичката от малкото си джобче, нагъна я и я постави върху белезникавите петна. Млякото изби през плата. Нещо премрежи погледа му. Пресман стисна очи, затърка ги настървено. Когато отново успя да прогледне, първото, което видя, беше мухата. Кацнало върху кърпичката, ципокрилото се кипреше безцеремонно.

„*И необезпокоявана от никого сигурно посмуква млекце с гадните си хоботчета!*“

Пресман не беше подготвен за такава наглост.

Съсредоточи цялото си внимание върху мухата. Трябваше да я убие! На всяка цена! Да я унищожи! Да я направи на пихтия! Да я разплеска! Да я разпердушини! Проблемите му щяха да се разрешат, ако...

Той замига на парцали. Глупости, това си беше чиста лудост — как е възможно проблемите му да се разрешат, ако убие някаква си муха? Пълни безсмислици!

„Рой — каза си, — побъркваш се, мойто момче. Та това е просто една муха! Не е Богинята на Отмъщението! Просто една муха. Разбери го — една нищо и никаква гадна, мръсна, малка муха. Точка по въпроса. Осъзнай го!“

Замрял неподвижен, той продължаваше да наблюдава ципокрилото. Господ му беше свидетел, че нищо страшно не се бе случило. Поредната гадория, поднесена от скапания живот. Поредната глупост. Незначителна. Беше се подчинил на инстинкта... И въпреки всичко не можеше да си намери място от ярост. Дълбоко в себе си беснееше.

„Какво всъщност са мухите? — запита се. — И защо въобще съществуват подобни гнусни, жалки твари? Дали сам Господ не ги е създал, за да ни трови животеща? Да ни кара да се изяждаме от мъка? Има ли смисъл присъствието им на тоя свят?“

Нов спазъм го задави и той се сви. По кожата му запъплиха тръпки, сякаш електрически ток го прониза. Странно усещане. А може би предвкусвано удоволствие? Той се огледа.

— Аха — изрева. — Ето те!

Рязко се изправи, блъсна фотьойла в стената. Мухата отлетя от бюрото.

„Не ти хареса, нали, малката?“

Грабна вестника от ниския диван до бюрото, опита се трескаво да прегледа днешните вести. Новини от страната и от света. Местни новини. Театър. Икономика? Смехът му прозвуча като лай на прострелян тюлен. Спорт? Отлично. Да-а-а, ама не — конните надбягвания в никакъв случай не бяха най-кралския спорт! Най-кралският от спортовете беше размазването на пикливи мухи! Това е!

Той внимателно се обърна назад, нави старателно спортната страница така, че в предната си част да е по-широка, прихвана я здраво. Прецени ситуацията.

„Оръжието ви е добре подбрано, господине! — окуражи го вътрешният му глас. — Смъртоносният удар ще е самата леснотия!“

Щеше да удари така силно, че да превърне уродливото чудовище във ваденка.

— Макар и да не щеш, пригответи се да умреш, противна гмеж! — засъска той тихичко в рима. Помъчи се да си повярва, че не бе жаден за отмъщение, че гласът му бе по-скоро израз на човек, спокойно развличащ се, отколкото на сгърчено от злобна ярост старче. Че треперенето на ръцете му е съвсем естествено. Че продължаващите да го пролазват тръпки са проявление на предварително задоволство, ликуване. Че накъсаното дишане е плод на въображението му.

Мухата пак бе пропълзляла върху носната кърпичка.

„Отлично! — каза си. — Няма да може да издържи на наквасената писта на летище Бейкър“. Краят бе близо.

Пресман съвсем се сниши, запълзя едва ли не сантиметър по сантиметър. Не изпускаше мухата от очи.

„Плячката продължаваше да се храни... — не спираше коментара си подсъзнателният му глас. — Без да усеща приближаването на ловеца, тя не спираше да се налива с мляко...“

„Престани! — наложи му Пресман. — Сега не е момент за шага!“

Поклати леко глава. „Хайде, още няколко сантиметра напред. Добре. Още мъничко. Подготви се да умреш!“

Вече почти докосваше ръба на бюрото. Примигна. Нямаше как, мухата сигурно го беше забелязала с някоя от своите скапани осем хиляди фасетки. Той стисна зъби, затаи дъх, но не спря. Продължи да се прокрадва милиметър по милиметър.

„Време е да идеш в утробата на онзи, който те е изпратил на тоя свят, мила!“

Той стовари импровизираната бухалка върху подгизналата в мляко кърпа. Бели пръски изригнаха като вулкан.

„Този път те улучих!“

Не бе видял мухата да се измъква, значи я беше размазал. Горкото ципокрило бе вече минало.

Развеселен, Пресман започна да си тананика: „Тя е мърт-ва...“

Отмести леко вестника, огледа кърпичката.

Мухата я нямаше. Пресман отстъпи назад, обърна наопаки вестника. Не, нямаше я. Разгърна страниците — и там я нямаше.

„Момент, момент! Та аз не я видях да излита!“ — измърмори. На лицето му се изписа недоумение.

Очите му бързо се извъртяха встрани. Мухата бе кацнала цяла, невредима и невъзмутима в левия край на бюрото.

„*Всемогъщи Боже!*“ — поиска му се да изреве. Можеше да се закълне, че не я беше видял да...

— Момент, момент, да не се... — гласът му се прекърши. Надигна вестника, страниците прошумоляха зловещо.

Мухата отлетя, описвайки грациозна крива. Противно на всякакви очаквания, погледът на Пресман я проследи до точката ѝ на приземяване върху дебелията плюшена завеса.

„О, Небеса!“ — Пресман се вкамени.

Мухата му се стори пораснала. Някак си набъбнала. Стократно уголемена. Той присви очи. Не, това беше просто оптическа измама, дължаща се на бежовия цвят на завесата. Той продължи да заобикаля бюрото, вперил поглед в ципокрилото.

Почти извика от изненада, когато десният му крак застъпи падналата на земята чаша. Чашата се извъртя под обувката му, накара го да загуби равновесие. Пресман замаха с ръце във въздуха, политна назад и, падайки, удари с лакът острия ръб на бюрото. Болката изтръгна от гърлото му адски рев, преди едрото му тяло да се просне възник върху мокета.

— Мамка му! — развилня се той, облещил очи, разкривил физиономия. Инстинктивно се хвана за ударения лакет, вестникът-бухалка се изниза през пръстите му. Пресман остана така — проснат върху мокета, затворил очи, с изпънати крайници.

Дяволите да го вземат, наистина го болеше. Имаше чувството, че главата му ще експлодира всеки момент.

Трябваше да изчака няколко минути, преди острите болки да поутихнат. Усети как по бузите му затекоха сълзи, нямаше сили да ги възпре.

„Господи Мили!“ — не преставаше да си мисли.

Най-сетне отвори очи.

И кое е първото нещо, което вижда? Мухата върху завесата.

Почувства да го заливат вълни на омраза, надигнали се от дъното на душата му.

„*Мръсна гадина!* — мисли си. — *Посрана, мръсна гадина!*“

Надигайки се, дясната му ръка напипва преобърнатата чаша. „*Точно така!*“ — дере се гласът в мозъка му. Той стиска чашата и я

запраща вляво от себе си, гримасничи от силните болки в лакътя. Чашата се разбива с трясък в стената. „Добре, добре! Точно така! Браво! — продължава гласът. — Нека оная мръсница с едрите бомби събира парчетата!“

Ето го най-сетне коленичил, успява да запази равновесие. Все така е втренчил поглед в мухата.

„Мъничките ѝ нокти са се вкопчили в завесата“ — хрумва му. — Пачавра! Дали вътрешно не ликува? Дали не се превива от смях сега, видяла своя палач така позорно да си чупи носа?

„Паплач! Ще умреш, гадина такава!“

Гласът му е странен, някак си променен, анормален. Знае това, чувства го.

Но вече не му пука от нищо! Вдига сгънатия вестник.

„О, Боже! Лакътят!...“

Господи, да не би да го е счупил! Усмивчица на фаталист се прокрадва на устните му. „Сигурно е така — с моя дяволски късмет!“

Бавно той се надига.

„Толкова по-зле!“ — казва си. Ала и това няма никакво значение. Счупен лакет, фрактура на черепа, прекършен гръбначен стълб — нищичко повече не го интересува. Дори и да трябва да си одере цялата кожа, той ще убие това скапано животинче!

Леко приведен, той доближава прозореца. Впил поглед в мухата, надига хартиената бухалка бавно, внимателно. Стоварва я изведнъж с отсечен вик. Мухата литва, после отново се връща да кацне върху завесата. Той нанася още един удар, пропуска я. Мухата отлита. Този път бръмченето ѝ като че ли е по-силно от всякога. Той размахва бухалката, шиба въздуха на всички страни, опитва се да я засегне в полет. Мухата набира височина и каца в най-горната част на завесата. Извън обсега му.

„О, не!“ От ярост пръстите на ръцете му се сгърчват. Той сграбчва завесата, рязко я дръпва надолу. Корнизът се откъртва от стената, завесата се смъква на купчина. Във въздуха политат мазилка и прахоляк.

„Мръсница!“ — друго не може да измисли. После се обръща, в очите му проблясват налудничави пламъчета. Мухата пак е тук, каца на бюрото. Мили Боже! Та тя изглежда още по-голяма!

— Не! — крещи той. Хвърля се към бюрото, пори въздуха с вестника, опитва се да я изненада в полет, да я размаже, докато е отгоре... Не престава да блъска дори и когато снимките подскачат и се пръсват на пода.

— Пукни, мръснице! — крещи обезумял, напълно загубил разсъдък. Поваля и термоса, който също се отъркулва при снимките. Договорът на Бейкър и кърпичката на свой ред политат.

— Голяма работа! Хич не ме интересува!

Мухата е изчезнала. Той замръзва неподвижен, опитва се да долови отнякъде нейното бръмчене. Не, дишането му е прекалено шумно. Преглъща звучно, не без известно усилие.

— Мамка му! — ругае. — Маmicата му стара!

Сега мухата *действително* е част от неговите проблеми.

„В края на краищата няма на четиридесет и седем години да се хвърля от прозореца заради една тъпа муха!“

Той се оглежда навсякъде, търси мухата. Не усеща бодежите в тила и бръсначите, разрязващи вътрешностите му. Не проумява, че този гумен балон, който като ковашки мях постоянно се издува и свива, е главата му.

Едно-единствено нещо има значение сега! Едно-единствено!...

Мисълта му замира, широка усмивка си проправя път сред разкривените черти на лицето му. Мухата е кацнала до бюрото, върху черния нисък диван с бежова тапицерия на гарнитурата. *„А толкова ме разубеждаваха за тоя лайнян цвят!“* — спомня си той, припгълзявайки леко напред.

Доближава диванчето, с левия крак избутва ниската масичка.

„Сега вече няма да ми избягаш!“

Сърцето му забива учестено. *„Ето, адреналинът ми се покачи!“*

Започва нещо нервно да си мърмори, усмивката е застинала на устните му като на смъртник.

„Гадина, ти ще умреш! Ще умреш!“

Хвърля се върху диванчето и цялата тежест на тялото му е неговото тайно оръжие. В устрема си замахва, нанася мълниеносен удар с бухалката. Мухата прелита от лявата му страна, чува звучното й лутане из абажура на съседната масичка. Спуска се натам, размахвайки разпокъсалите се вече листа. Звучен плясък отеква върху плота на масичката. Той ликува.

„Най-сетне, да!“

Не може да повярва на очите си. Мухата отново полита, за да кацне пак върху абажура. Той не се колебае. Едва съвзел се от изненадата, удря встрани, право в абажура. Лампата с хрущене и пукот се разбива върху земята, мухата отлита.

— *Мръсница!* — реве той.

Запокитва яростно остатъците от листата подир нея. Те литват нагоре, после като ранени птици плавно се смъкват на пода. Пяна се стича по устните му, той върти обезумели очи.

— *Къде си, дяволите да те вземат? Къде си, проклето чудовище?* Мръсница!

Задъхва се от изнемога, едва успява да изговори думите. Усеща как лигите от брадичката му затичат към ризата, плъзват надолу във врата му. Обърсва ги набързо с длан, ръмжене се надига в гърлото му. Очите му са изхвъркнали от орбитите, продължават да търсят.

Някакво движение в огледалото на бара зад него привлича погледа му. Мигновено се обръща натам. Концентрира се, присвива очи. За миг му хрумва, че вече има две мухи. Напъплят го тръпки. После се упреква за глупостта си. Просто отражението на мухата и концентричните кръгове, които описва, са го накарали да повярва в подобна оптична измама. Мухата продължава да прелита над бара. Бученето ѝ е станало още по-заплашително. Той прави крачка напред. „*Изчакай!*“ — предупреждава го вътрешният му глас. Останал е без оръжие. Отчаяно се оглежда. Няма нито минутка за губене! Другата част от вестника? Не, едва ли ще му помогне повече. Да свие на две някое списание? Надали ще е по-добре, отколкото с проспекта.

— Мътните да го вземат! Трябва ми *нещо!* — пелтечи, сам едва разбирайки току-що издуманото.

— Да! — разнася се неистовият му вик.

Хвърля се върху дивана, удря коляното си, но сграбчва възглавницата. Отлично! Така ще има повече ударна площ! Да я зашемети мигновено, да я размаже, *тази мръсна, тъпа, гадна, проклета муха!* Изправя се рязко на крака и почти губи равновесие, обръщайки се към бара. Затваря за миг очи, чернилката пред него се прояснява, после запристъпва внимателно, все така вторачен в мухата, която кръжи някъде там отпред.

„*Свършено е с тебе, хванах те, мръснице!*“

Смръщва се, когато разбира, че всъщност говори през плач, а не просто си поема въздух. „Успокой се! Сега не е най-подходящият момент да я оставиш да ти се изплъзне!“ После неочаквано двете мухи се превръщат в една. Ето я, каца върху огледалото.

— Идвам, скъпа! Пристигам! — мърмори.

Държи възглавницата, пръстите му са се вкопчили в единия ѝ край като нокти на граблива птица. Замахва, удря огледалото. Мухата отлита. Той пак удря, преобръща бутилката скоч върху етажерката с чаши. Всичко се пръсва, за миг полита в отломъци, потича в някаква безформена стъклена каша надолу.

— А-а-а! — ревят му е на ранено животно. — Мръсница!

Не може друго да измисли. Думите се запречват на гърлото му. Опитва се да уцели мухата в полет. Втора бутилка се пръсва.

„Какво пък, някакви стъклариш!“

Мухата отново е избрала огледалото за свой пристан. Този път той е по-бърз от див звяр. Спуска се неочаквано настрани. Мухата отскача толкова рязко, че рикошира в бузата му. Той реве в несвяст, обезумял от ярост и отчаяние, шибва въздуха с възглавницата, лицето му се е превърнало в маска на омраза и отвращение.

— Страхливка! Защо бягаш, а? — ръмжи и пяна бълбука по устните му. — Ела да се сражаваш, недей да бягаш!

Съзира я. Върнала се е пак върху бюрото, гадината.

— Почива си, сигурно много се е изморила от бягане. Подлатвар! Не, никаква почивка няма да видиш! — приказва той на себе си, но вече без да го осъзнава. Приближава я, леко залитайки. Нов удар с възглавницата, също така безрезултатен, както предишните. Господи Мили, как може да е толкова непохватен! Нима винаги е бил такъв левак? Бренда му често му го беше натяквала — и двете му ръце били навряни в...

— Мръсница!

Той подновява атаката, започва да удря, да разпръсква набързо всичко, което е било върху бюрото — химикали, преспапиета, кибрит, телефон, панер за писма — всичко помита с гневните викове на маниак и продължава да удря, да блъска, докато възглавницата най-сетне отхвърча от ръката му, прелита през цялата стая и се блъсва във вратата, тупвайки на пода сред дебели валма пух и перушина.

Той застива така — видиотен, невярващ. Мухата е кацнала на прозореца. И тя като него е застинала неподвижна. Едва-едва помръдва леко крачета. Не, това не е плод на *неговото въображение*. Мухата е по-голяма. *По-голяма!* Господи! *Наистина е по-голяма!* Не, това не е муха!... Какво е... какво е тогава *това нещо*? Той мъчително се опитва да преглътне слюнката си. Не успява! Дави се, повръща върху яката...

„*Господи!* — мисли си. — *Това... Това чудовище съм аз!*“

Аз съм това.

Свлича се във фотьойла, започва да търка очи. Ръцете му треперят. *Той целият* трепери. Разпердушинил е цялото бюро... и всичкото това напразно! Само и само за да убие някаква си незначителна, беззащитна гадина...

Надигналият се в гърлото му смях го стряска — смехът е задавен, смях на умопобъркан. *Беззащитна ли?* Той смъква трепереща ръка и разхожда очи из стаята. Точно така — беззащитна. Като Антихрист! Повелителят на Мухите! Нали това беше едно от имената на Дявола?

„Замълчи! — започва да се кори. — Млъкни и ме остави на мира!“

Затваря очи, леко въздиша. В стомаха му врят и кипят киселини. Мозъкът му се издува, главата му всеки момент ще експлодира под жестоките напъни. Всеки мускул, всяка фибра, всяка клетчица на тила и раменете му са пронизвани от хиляди остри стрели.

Аз съм този, който ще умре, а не мухата. Аз ще умра.

Клепачите му започват да мигат, той свежда очи. Отвратителното бучене отново започва грубо да го пронизва в мозъка. Не, не е мухата, а телефонът. О, Боже! Останал без никакви сили, той придърпва с кабела апарата към себе си, слушалката пада, връзката се прекъсва. Той оставя телефона върху опустошеното бюро. Връща се обратно и отново се свлича във фотьойла. И настръхва, когато мухата каца върху дясната му ръка.

„*Исусе Христе!* — преминава като мълния през съзнанието му. — *Пак ли?*“

Неспособен е да направи каквото и да е движение. Сърцето му бясно забива. Дали мухата усеща ехото от неговите удари по вените на ръката? Той фиксира ципокрилото с недоверчив поглед. След всичкото,

което се случи, ето я — тя пак е кацнала върху ръката му. *Неговата ръка?*

Наблюдава мълчаливо мухата, сдържайки дишането си. Глупости, тя не е станала по-голяма, същата си е. Било е глупава, мимолетна илюзия. Ами сега? Тя е току под носа му, дявол я взел, кацнала е върху ръката му. Осъзнава ли го? Разбира ли, че един от тях двамата трябва да умре? Дали не се предлага в жертва, за да може той да оцелее душевно?

И ако е така, тогава какво да предприеме?

Заета с почитването на своите крачка, тя е блокирала дясната му ръка. Да, осъденият, който в очакване на смъртта си зализва косите... Или се мисли за победител, който се разкрасява върху монументалното тяло на своята жертва? Мисълта за това го смразява.

„Не я оставяй да отлети! — гласът отново го жегва. — Това е последният ти шанс. Оставиш ли я да отлети и с тебе е свършено!“

„Да, знам!“ — отвръща му мислено той и се усмихва.

Бавно започва да прокрадва лявата си ръка, опитвайки се с поглед да хипнотизира мухата. Трябва да я задържи, защото мръдне ли... и край. Не трябва да трепва с дясната ръка. За него сега тя е катедра, естрада, бойно поле. А лявата е Сила, Могъщество, Слава. Миилиметър по милиметър той надига ръката към вътрешния джоб на сакото. Благословен да си, Господи! Добре че на идване тази сутрин не го окачи в дрешника.

Без да изпуска мухата от поглед, пръстите му се шмугват в джоба, напипват портфейла. Стискат го леко и бавно, мъчително бавно започват да го измъкват. Бавно, още по-бавно го надигат над облегалката на фотьойла. *„Няма нищо по-подходящо!“* — уверява го гласът. — *Това е твоето истинско оръжие!*“ И всичко онова, побрало се между двете кожени половини. Шофьорска книжка. Социална осигуровка. Медицинска осигуровка и автомобилна застраховка. Кредитни карти. Дори някъде бе пъхнал негатив, малък формат, на акта си за раждане. Целият му живот е побран между тези две кожени половини. Между двете черни стени. Да, това е най-подходящото оръжие, неговият живот срещу нейният. За да...

„Господи, помогни ми, насочи правилно ръката ми!“ — моли се той.

Бавно надига портфейла. Бавно и плавно. Дали тя не го наблюдава с насмешка? Дали не му се присмива с ирония? Дали всичките тези нейни осем хиляди сатанински фасетки не са се вторачили в жалкия му, последен опит да я унищожи веднъж и завинаги?

След всичките му предишни усилия, ударът, който нанася, му се струва най-слаб, най-бавен, най-вял. Невероятно неточен. Портфейлът се стоварва върху ръката, раздира кожата му.

И той вижда как мухата се преобръща, изтъркулва се, пада.

Мъртва.

Нещо в него избухва. Някакво подобие на вик, но е рев, яростен рев, животинска наслада. Той избутва фотьойла назад, свлича се на колене върху мокета. Мухата се гърчи по гръб в предсмъртни агонии. Неподвижна, изпружена, навирила крачката си във въздуха. С яростно ръмжене той я прихваща с палеца и показалеца на дясната си ръка, пуска я в шепата на лявата. После от гърлото му се изтръгва нещо, за което по-късно не ще иска въобще да си спомня — някакво подобие на сатанински смях, обезумял... и я размазва с десния палец, превръщайки в жълтеникава кашичка главата, краката, крилата ѝ. И продължава да размазва, да натиска със стиснати зъби, дори когато от нея е останало само чернеещо се безформено петънце върху дланта му. Дива усмивка. Див рев. Диво опиянение.

А после изведнъж подскача стреснато. Изправя се на крака. Обезумяло извъръща очи. Сърцето му е забило до пръсване.

Телефонът звънеше. Той го загледа с почуда, недоумяващ какво ставаше, сякаш бе уред, странен и чужд за неговия примитивен свят.

Клепачите му се разтрепераха, той се върна в действителността. Преглътна болезнено, вдигна слушалката, поднесе я към ухото.

— Да?

Господи? Това ли беше неговият глас? *Неговият* глас? Отметна леко глава встрани, прочисти си гърлото, после отново приближи слушалката.

— Ало? — запита.

— Пресман, вие ли сте?

Той потрепера.

— Да.

— Мастърс е на телефона. Току-що погледнах в бележника и си спомних, че е трябвало да се видим днес по обед и да излезем заедно да хапнем. Вече е много късно. Имахме тежко събрание, което продължи повече от предвиденото. Ще се наложи да отложим нашата работа за след няколко дена.

Пресман поклати глава.

— Добре.

— Разбирате, че нищо не мога да направя! — допълни Мастърс.

— Естествено — гласът му отново бе станал същият, беше възвърнал предишния си професионален тембър. — Случват се и такива неща. Заслужава ли да си торможим живота с глупости?

— Не знаете колко сте прав, Пресман. Ще ви се обадя след два-три дена.

Пресман продължаваше да клати глава.

— Добре. Няма проблеми.

Говореше в празното. Онова говедо Мастърс беше затворил. Когато остави слушалката, Пресман забеляза, че лявата му ръка трепери като на алкохолик.

Остана безмълвен така повече от половин час. В един момент очите му отново се вторачиха в петънцето на лявата длан. Почисти го набързо с книжна салфетка, която намери затрупана в чекмеджето на бюрото, а после запрати в кош.

В един и шестнайсет Дорийн се върна. Когато я чу деликатно да почуква, опита се да я предупреди да не влиза, ала вратата вече се отваряше.

— Аз се върнах, гос...

Пресман почувства как всичко в стомаха му се преобърна, докато онемяла от изненада, секретарката му оглеждаше опустошената стая с невярващ поглед.

Той опита да овладее положението, някак си да се оправдае.

— Една муха... — запелтечи. — Накара ме да полудея, докато успея да я претрепя...

Студена пот обля Пресман, след като Дорийн извъртя тежките си гърди и излезе. Беше разбрал какво означаваше погледа ѝ.

Господин Пресман, от седем години ползваме тези помещения и във вашия кабинет никога, ама никога не е прехвърчала каквато и да е муха!

— Не! — изпъшка той, сякаш току-що го бяха изкормили.

Едва доловимо жужене погъделичка слуха му.

Една муха кацна върху бюрото, на няколко сантиметра от дясната му ръка.

[1] Пинта — мярка за течности, равна приблизително на 0,5 литра (бел. прев.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.